

ÎN LUMEA DE PESTE OCEAN

Timpul Americii

✎ Colonel (r) Ion SOFRONIE

Altădată, din țara mea, vedeam America, țara al cărei trăitor, ocazional, mă aflu, cu privirile estompate de cei peste 11 000 de kilometri depărtare. O vedeam ca pe El Dorado. Poate că și este, dar nu într-o așa măsură încât să crezi că la americani soarele "lights from sunrise until sunset", că de la răsărit până la apus strălucește, deci, la fel pentru toți oamenii. În țara cât un continent, dintre Oceanul Pacific și cel Atlantic, întinsă cât patru fusuri orare, de la luxul californian la înșorita Florida cu al ei Miami, unde *iarna-i ca vara*, cu perpetua vreme pentru plajă, nici ora nu-i aceeași peste tot, căci americanii trăiesc pe mai multe axe ale timpului. Dumnezeu le-a dat și bun, și frumos, aproape cât nu pot duce. Ce-i drept, mai au și de la alții. Ei cam fac legea în lume și nu le este rău!

De la un timp însă cerul, ai cărui aștri par a fi coborât în (prea)înstelatul stindard american, arăta tot mai înorat. Poate de mai dinainte, poate, îndeosebi, odată cu fatidicul 11 septembrie! 2001, pentru cei care au uitat. Dar cine poate uita? Atunci când chiar și citadela puterii militare, supreme în lume, numită Pentagon, a avut de suferit. Scuturată de fiorul ca gheața numit teamă, coloana vertebrală a unei Americi mândre și, altfel, de neclintit, a rămas oarecum aplecată. S-a spus că de atunci nimic nu mai este cum a fost! Se întâmplă și înainte, dar acum americanii se arată și mai temători când, din când în când, și parcă tot mai des, câte un nebun (sau o nebună) își descarcă arma cu inexplicabilă furie prin sălile de clasă ale școlilor și aulele universităților, lăsând în urmă multe victime. În luna februarie, am tot auzit de asemenea *gunmen*, care împușcă fără să-și aleagă ținta.

Cum, la întâmplare, lovește și natura, tot mai supărată, se pare, pe yankei. Nu mai departe, incendiile de anul trecut au mistuit sumedenie de case modeste, dar n-au ocolit nici reședințe californiene care costau sume exorbitante. Venind vorba de California, tot mai mulți fermieri au abandonat plantațiile pentru a face comerț cu apă

în marile orașe. Seceta a dus la raționalizarea prețiosului lichid, penuria de apă manifestându-se, îndeosebi, în zona Los Angeles. Așa că fermierii au ajuns la concluzia că e mult mai rentabil să vândă apă decât să irige terenurile, câștigând astfel chiar și de trei ori mai mulți dolari. De-ar fi numai seceta! Marele oraș New Orleans poartă și azi urmele inundațiilor catastrofale suferite, iar mulți locuitori n-au mai revenit în localitate. Ca un făcut, pe bandăscroll a televizorului citesc: Curtea Supremă a respins apelul victimelor uraganului Katrina care cereau despăgubiri. Începutul lunii februarie a adus tornade și furtuni care au devastat câteva state din sud, făcând aproape 60 de victime, rănind sute de oameni, distrugând și avariind multe clădiri. Ca și cum n-ar fi fost de ajuns, au revenit în a doua jumătate a lunii, amenințând și zona în care mă aflu. Am văzut pe ecranul televizorului ora și minutul când s-ar fi putut ca tornada să ne lovească și, mărturisesc, m-a cuprins teama. Copiii s-au amuzat pe seama mea, dar mi-au indicat încăperea în care ne puteam adăposti dacă Doamne ferește...!

Gerul și munții de zăpadă, cu care nu prea sunt obișnuiți, i-au disperat pe americanii din nord. Pensionarii care au destul timp și ceva dolari evadează în Florida. Acum e timpul potrivit, sunt 26-28 de grade Celsius, nu cum este vara în Miami, unde atmosfera ia foc, aproape că nu poți respira. Vremea capricioasă, des schimbătoare, variațiile mari de temperatură afectează până și solidul lor asfalt turnat pe arterele de circulație. Apropo, prietenul Vasile Popa a făcut o obsesie și mă tot întreabă cum e cu gropile din străzile americanilor. Au ei așa ceva? Îi comunic că, uneori, au! Dar le țin numărul pe hărți electronice, le monitorizează, computerizat, mai ceva cum îi urmăresc pe teroriști cu sateliții-spion. Intervin rapid, nu le lasă să se înmulțească. Cum spune fiica-mea, "unii sunt nemulțumiți de taxele mari, dar atât timp cât drumurile sunt ca în palmă, iar mașina mea nu are de suferit, eu mi le achit conștiincios!". Cu alte cuvinte, plătești, dar cu folos!

Comunicarea între generații

✎ Colonel (r) magistrat Ion GHERCIOIU

Toți încearcă să descopere adevărul, să afle ce stă în spatele lui. A descoperi însă adevărul, înseamnă, în primul rând, a te cunoaște pe tine însuși. Cum să cunoști adevărul, atâta timp, cât nu-i dedici niciun efort, nu întreprinzi nicio investigație, aștepti să-ți vină totul de-a gata? Sunt oameni, care se opresc din mers, și refuză să mai comunice. Motivele sunt extraordinar de multe; a apărut oboseala fizică ori psihică, s-a instalat plictiseala, blazarea. Există și a treia alternativă, care prezintă o pronunțată notă discordantă. Refuză să mai comunice, pentru că s-au instalat în fotolii, atât de calde, încât, nu se mai pot despărți de ele. Este în fond vorba de o mentalitate a funcționarului care văzându-se promovată într-o funcție superioară, se consideră mai deștept, inteligent, cu o performanță pe care alții n-o pot atinge. Tendința de a te considera superior, poate avea consecințe din cele mai dezagreabile; nu te mai interesezi de nimeni, nu mai cauți pe nimeni, când ești căutat, spui secretarei, să nu-ți facă legătura, s-o faci doar când te caută șeful ori personalității de prestigiu față de care ai anumite obligații. Se creează, în acest fel, o elită a societății, pe care n-o mai interesează omul de jos, colegul cu care a lucrat și care la vârsta de pensionare a trebuit să plece. Omul normal, cu bun simț, își consideră interlocutorul, cel puțin egal, ca valoare. Trebuie s-o spunem, cu adânc regret: între cel care ocupă astăzi funcții sociale și cei care le-au predat, nu mai există comunicare, s-a rupt, s-a întrerupt. Trec anii, sărbătorile, dar nimeni din cei care ocupă funcții, nu te caută, nu transmit nimic. S-a creat, așadar, o prăpastie, a căzut o cortină, care acoperă orice urmă umană, spiritul de colegialitate, de solidaritate umană. Când cel care a plecat îndrăznește să-l caute pe cel din fotoliu este oprit de polițist, și când i se transmite numele celui care îl caută, i se răspunde, că este plecat,

are treabă! Practic, nu vrea nici să-l mai vadă. Cât de penibilă este această concepție!

În capetele acestor oameni s-a instalat un spirit de infatuare, de aroganță, un egoism, care depășește simțul măsurii. Egoismul este o stare de spirit, pe care o purtăm în noi, în doze dictate de caracterul și cultura noastră. Egoismul spune *eu de 365 de ori*, este o manifestare naivă de furt. Pe ușile lor stau scrise cu litere mari funcțiile. În viața de zi cu zi, pe cetățean nu-l interesează însă ce funcție ocupă X sau Y, ci receptivitatea lui față de nevoile sale, caracterul, onestitatea, spiritul său civic. Vorbele, declarațiile, promisiunile, fără acoperire în fapt, nu au nici o valoare, stârnesc ridicolul. Lev Tolstoi avea o vorbă: oamenii doresc să schimbe lumea, dar puțini sunt dispuși să înceapă cu ei înșiși, să treacă la armonizarea minții și a spiritului. Deasupra fotoliului în care stau, ar trebui să-și facă simțită prezența conștiința, Dumnezeu și Legea. Nimeni din afară nu are dreptul moral să se substituie acestor trei instanțe. Nimeni nu poate fi imun sau invulnerabil. Singura certitudine este că ziua de mâine ne va surprinde pe toți. Nepriceduți în nimic, așează o competență globală, iar pentru unii se cronicizează. În viață, pierdem de cele mai multe ori datorită prostiilor noastre, care nu toate sunt la fel, fiindcă sunt prostii care nu sunt la îndemâna oricui, iar pe cele care ni le impune firea, trebuie să le facem, ca să le putem îndrepta. Prostiile, ignoranța, infatuarea pot fi limitate, numai prin studiu, prin învățătură, prin schimb de idei, de experiență. Comunicarea, nu este un accident, ci o necesitate, comunicarea leagă sufletele, dezvoltă sentimente, spiritul de solidaritate umană. Cervantes a intrat în nemurire, pentru că a fost destul de înțelept să atace morile de vânt. De ce n-am face-o și noi cu cei care țin nasul pe sus? Este puternic nu cel care închide ușile, ci cel care stă cu ele deschise primindu-te cu zâmbet, delicatețe și curtoazie. Cea mai bună pază a ușii este s-o lași deschisă.

INTER ARMA SILENT MUSAE

✎ General de brigadă (r) dr. Gheorghe VĂDUVA

ULTIMA ARMĂ A VIETII

Nimic nu este mai frumos și mai nobil pe lumea aceasta ca lumina superbă ce mângâie lacrima din inima noastră numită Femeie. Pe planeta Pământ, ea, Femeia, este floare și înflorire, iubire și împlinire, izvor și seninătate. Cel mai frumos cuvânt din toate limbile lumii îl reprezintă cel ce definește această minune a Lumii, acest briliant ce strălucește, ca un surâs, totdeauna senin, la izvorul vieții: Femeia. Este chiar briliantul din care izvorăște, ca lumină și strălucire, viața. Ea, Femeia, este, totdeauna și peste tot, un etern izvor și o floare ce dă parfum și limpezime genezei. Frumoasă, cochetă, dar și puternică, viguroasă în delicatețea ei, senină chiar și atunci când viața îi devine o furtună, iar lumea o aruncă în centrul vreunui ciclon, luminoasă în întunericul teribil al nopților vieții, caldă în ghețurile și înghețările lumii, statornică în valori și flexibilă în vreme de iertări, totdeauna răbdătoare și tenace, devotată

Fericirea oamenilor poartă numele de Femeie. Lumina ochilor oamenilor poartă numele de Femeie. Bucuria genezei cunoașterii la copilul care prinde viață poartă numele de Mamă. Când îl alăptează, mama îi transmite bucuria, frumusețea, căldura și seninătatea lumii. Partea ei frumoasă. Partea ei luminoasă. Și, în același timp, îi creează acele structuri psihice și morale, ale Sufletului, ale Minții și ale Inimii, absolut necesare pentru a deveni om, pentru a fi Om. Omul din noi s-a născut odată cu primele cuvinte pe care ni le-a spus Femeia-mamă și a înflorit odată cu primele lumini din ochii Iubitei. Fără aceste două dimensiuni, n-am fi nimic. S-ar putea spune, desigur, că nici ea, Femeia, fără luminile din ochii noștri, ale bărbaților, n-ar fi ceea ce este. Adevărat, desigur. Pentru că lumea este interdependentă. Pentru că omul este o ființă socială, un produs al societății omenești. Și nu doar un product biologic. Dar adevărata lumină în bezna

conflictualității oamenilor, în conflictul vieții, o generează ea, Femeia. Știm cu toții acest lucru, dar rareori îl și spunem. Sau îl spunem doar pentru a resensibiliza un tărâm al vieții lovit cumplit de un tsunami. Este, totuși, bine, să știm, să căutăm și să aflăm cu toții, bărbați și femei, ce este și cine este cu adevărat Femeia din lumina ochilor noștri. De mii de ani, facem asta și o vom face mereu, cât va exista viață pe Pământ. Noi, bărbații, ne batem uneori joc de această viață. Ea, Femeia, este, poate singura armă imbatabilă și indestructibilă a vieții oamenilor. și ultimul ei scut. Oriunde s-ar afla – la Cratiță, la Sapă, în Academie, la Catedră, în fața ordinatului, în Armată, în Poliție, la strung sau chiar în mină etc., pentru că viața a obligat-o să facă de toate, ea este adevărata creatoare și ultima apărătoare a sensurilor și valorilor vieții. Pentru că dă viață. Peste tot pe unde se află, cultivă flori, creează frumos, dăruiește, alăptează prunci și generează viață. Fără ea, n-ar exista nimic pe lumea aceasta.

Am văzut odată, cu câțiva timp în urmă, într-un teatru de operații, la Kandahar, în batalionul nostru aflat acolo, o femeie (azi, prezența consistentă lor în teatre este deja o realitate, dar nu ca războinici duri, ci ca forță irezistibilă de sensibilitate și căldură). În ținută mozaic, ofițer al Armatei României. Era brunetă, avea ochii mari, negri și foarte luminoși. Toată limpezimea apelor pe care le-am văzut în viața mea se oglindea în ochii acelei turburătoare femei. Frumusețea ei, în acel deșert măcinat de lupte și de prejudecăți, părea ireală. Dar, în același timp, caldă și binefăcătoare. Mă simțeam ca după ultima mea ascensiune alpină, la capătul ei, pe creasta înghețată, printre pietrele reci, încă acoperite de zăpadă, când am zărit cândva, o floare de colț...

Aici, departe de țară, în zona deșertică de la Kandahar, în plin război al oamenilor pentru fel de fel de nimicuri, femeia aceea – regret că nu-mi mai amintesc cum o cheamă, era doar Femeie – mi s-a părut a fi o floare menită să aducă, prin ochii ei mari și prin căldura unui suflet ce-i strălucea în priviri, ceva din verdele cald al Păcii și al Vieții. Mi s-a părut a fi o Armă a Vieții.

vieții și creatoare de viață, de căldură, de sensibilitate. Cuvintele sunt însă prea puține pentru a exprima toate calitățile care se cuvin oricărei femei de pe această lume. Nu trebuie să-i trecem pe dinainte. Când ne uităm la ea, trebuie să o privim ca pe prima dintre minunile lumii. Ea nu este, pur și simplu, așa cum credem uneori, jumătatea noastră, a bărbaților, partea frumoasă, sensibilă și foarte responsabilă a acelei entități numită familie, ce se află la baza lumii oamenilor. Ea nu este doar celălalt din noi, nici doar ochii aceia luminoși și calzi, care ne privesc și ne liniștesc, în care ne oglinдим și pe care-i iubim, nici doar cristalul din care izvorăște viața. Ea este însuși Dumnezeuul vieții oamenilor pe pământ. Dumnezeu a creat-o pentru a fi dumnezeire, pentru a lumina și a binecuvânta, pentru a aduce, oriunde s-ar afla, pentru toți cei care știu să vadă, pentru toți cei care n-au orbit și încă mai pot distinge esența Vieții, căldură, iubire și responsabilitate.